

Нудьга, а не життя

Ну чому комусь призначено бути Мадонною, Сарою Дже-ссікою Паркер (з її вельми оригінальною зовнішністю!), Таїсією Повалій, врешті-решт?! А я — нікому не цікава Оленка Дулянська? Навіть вимовляти не хочеться! Ось і чоловікові моєму, схоже, теж стало нудно. Повертається додому пізно, ходить похмурий, як наш сусід після бо-дуна, майже не розмовляє, пожвавлюється тільки тоді, коли дзвонить телефон. У мене таке передчуття, що він вирішив зі мною розлучитися.

А сьогодні мені снився Париж... Ніби пливу я на яхті Сеною і бачу свій розкішний будинок на березі. З черво-ним череп'яним дахом, з башточками всілякими, квіта-ми в горщичках і стриженим газоном на подвір'ї... Усе залито яскраво-жовтим сонячним промінням. На душі затишно, тихо і радісно!

Але задзвонив будильник, мій Пащенко штовхнув ме-не в бік, як стару шкапу, і Париж безслідно зник десь під стелею в кутку кімнати. Так себе шкода стало... Та вра-ження від побаченого залишилися райдужні, а головне — незабутні.

«Пащенко, ти наволоч!» — грубо кидаю йому подум-ки і плентаюся у ванну.

Кажуть, Львів — це маленький Париж. Хотілося б по-бачити. Навряд чи знайдеться ще де у світі місто, яке вміє посміхатися й ощасливлювати тебе у дощ. Чи, може, ще де є така неймовірна музика легкого цокоту жіночих об-часів об бруківку: і в спеку, і в зливу, і навіть в ожеледь?!

А де ще ви побачите закуту в тунель річку, яка тече під містом?! А чого варта Свобода, що сидить на нижньому опорному кільці Музею етнографії! А романтично-аристократична атмосфера міста взагалі нікого не залишить байдужим — кожен на мить вмощується в численних кав'ярнях і, смакуючи знаковий напій Львова, намагається зупинити та всотати цей спалах єднання з величчю і затишком. Даремно щось із чимось порівнювати. Усе неповторне і особливе. Хоча я особисто й не проти подивитися цей Париж наяву.

Струмінь холодної води остаточно змиває з мене французькі враження, і я, автоматично проковтнувши сніданок, біжу на стоянку до своєї «сузульки». Тихо плямкає сигналізація, і відмикаються замки. Але мене чекає вельми неприємний сюрприз. Моя «вітара» завелася і вперлася, як хіповий червоний віслюк, у стіну: двигун працює, а трансмісія — ні. От чортівня! Точнісінько як у моєму особистому житті: голова думає, а шия не повертає. Дзвоню Пащенко і прошу доправити якомось мою машину на СТО. Він бурчить, відмовляється, але зрештою неохоче погоджується. Світ зафарбувався у темно-сірий колір.

Поспішаю поштовхатися у транспорті дорогою на роботу. Еге ж, не пригадую навіть, коли я робила це востаннє... Ох і стиснув же мене сьогодні своїми лещатами народний натопт! Занімили не тільки всі частини тіла, а й думки, що набирали оберти на черговий день. «Мозок поза зоною досяжності!»

Ось так бездумно я дісталася до офісу. Нікого не помічаючи, впала за свій робочий стіл.

Гори паперів, стоси книжок і глянцю. Тобто в основному глянець, бо і наш журнал такий. А всі решта — конкуренти. І їх треба знати в обличчя!

Вмикаю свій комп і одразу заглядаю на gmail.com — листів небагато — п'ять. З досвіду знаю, що чотири —

стовідсотково нудьга, а один може бути цікавим. Але ж ні! Сьогодні не пощастило: усі п'ять — суцільна банальщина і скиглення. Доведеться знову щось вигадувати.

Я хоча й закінчила журфак, та веду колонку психологічної підтримки. Так, трохи на якісь там курси походила, книжечки цікаві почитала з теми, а в іншому покладаюся на власний досвід. Іноді просто приколююся. Ну скажіть мені на милість Бога: хто буде щось робити за порадами психолога з глянцю?! А почитати таке «мило» — будь ласка. Навіть цікаво іноді, бо поради мої з гумором і дуже креативні. Щоправда, після них на мій мейл приходять не менш креативні відповіді на кшталт: «Та ти така-сяка, що собі думаєш? Що ми тубільці з острова Чунга-Чанга?!» Але то вже ніхто окрім мене не бачить, а тим пак, не публікує.

Ми — пристойний журнал для людей із вишуканими смаками!

А роботи в мене і так з лишком, бо я ще й літредагуванням тут мушу займатися. До того ж напівбезкоштовно: в Україні, як у старій добрій Совдепії, плюс ще й національний рагулізм додався у вигляді суцільної зневаги до всіх і кожного.

Колись я зміню цю роботу на престижнішу і високооплачувану. Але ж не сьогодні, бо надворі ще криза, реформи, боротьба з корупцією. «Поспішай, слоулі», як казала моя колишня шкільна подруга Нінка.

Порпаюся в «конкурентах» з надією знайти привід для роздумів.

— Лен, чуєш, Лен?! — гукає моя офісна подруга. — Я там учора знайшла своє перше кохання! Він таким красунчиком був у дитинстві, а зараз лисий і пузатий. Ти уявляєш?!

— Жах який! — вдаю, що зацікавилася.

Жанка має неперевершений талант створювати подобу роботи, при цьому нічого не виконуючи. Потім її

папери якось непомітно опиняються на столах інших працівників офісу. Все само собою влаштовується. Чому? Усі дуже люблять Жанночку. Вона абсолютно неконкурентоспроможний суб'єкт у нашому журналі. Маленька, пухка, не дуже приваблива, але щира, добра і чуйна. Ну а про її нешкідливу хитрість неважко здогадатися. У неї особливий підхід до начальства, яке їй ні в чому не відмовляє, але й не захочує. Злі язики подекують, що в неї роман із нашим головним. Але, беручи до уваги його глибоко палеонтологічний вік і класичну жадібність, дуже складно уявити їхні інтимні стосунки. Та й Жанка навряд чи була би втішена увагою якогось старезного шлепера¹ і до того ж скнари. Але інтрига залишається і наша любя ледарка завжди вирішує будь-яке питання!

— А я була в нього така закохана, — белькотить вона своє. — От дурепа!

«Дотепно», — подумала я і попросила:

— Жанночко, у мене сьогодні стільки роботи, а я наче з іншого виміру. Давай в обід поговоримо!

— Так, і що з тобою трапилося?! — відразу все просікла товстуха. — Знову з Пащенком погиркалися?!

Я розчаровано махаю рукою, мовляв, і не згадуй. Намагаюся зануритися в папери.

— Знаєш, може, і не варто таке казати, але мені здається, що ти і твій чоловік — зовсім несумісні істоти, — раптом нахабно оприлюднює свої думки подруга.

От блін! Кажуть, у дурнів думки збігаються. Але ж я точно знаю, що не дурепа!

— Та-ак?! — підводжу голову від статті й вибалушую очі від здивування. — І що ж тебе скерувало до такого вражаючого висновку?

¹ Шлепер (ідиш) — незграбна, тупа людина. (Тут і далі прим. ред., якщо не зазначено інше.)

— Я серйозно, — вдає, що може образитися. Але її манера базікати безперестанку не дає їй шансів увести мене в оману. — Він — технік, авто-, мото-, вело-... і що там іще? А ти — романтик, лірик. Що у вас спільного?

— Хм, — я замислююся над справді цікавим запитанням.

Донедавна в нас спільним був секс. Класний секс, чого тут мовчати?! Шалене кохання, на жаль, не змінилося шаленою ніжністю, як у Ромена Роллана. Та й багряно-полум'яним воно теж не було. Так, якесь тимчасове затуманення свідомості, яке вивітрилося, як аромат зрізаних квітів...

— Ну от, — робить висновок з моєї мовчанки Жанночка. — Анічогісінько!

Мені хочеться протестувати, заперечувати, театраль-но розмахувати руками, показувати фотки, на яких ми вдвох обіймаємося-цілуємося... І водночас зовсім не лежить душа шукати контраргументи. Розгублено кліпаю очима.

— Так не можна! Тобі треба якось розвіятися, забути-ся, — радить по-дружньому.

— Як? Роботи — на місяць уперед, — пояснюю їй і хапаюся за голову.

— Та ну її, роботу цю. Давай, кудись прошвирнемся, — з азартом пропонує.

Ото вже перспектива — завалитися в якийсь бар або клуб із Жанночкою! Хіба тільки, щоб місцеву публіку розполохати.

— Ні-ні, Жанно, що ти! Це не для мене, — заперечливо відмахуюся я.

— Та я, взагалі-то, теж не любитель. Тоді давай на шопінг, ну? — звабливо пропонує інтриганка.

— Не треба, — одразу даю відсіч. — У мене від цих дрібних перебіжок бутиками голова болить, — відповідаю їй, пригадуючи останній похід.